

Денътъ на доброто.

„За то е позволено да прави нѣ-
кой добро въ сѣботенъ день“ ¹⁾

Сѣботата е споренъ день или свещенъ день. Спор-
нитѣ нѣща, сѣ скѣпитѣ нѣща въ живота. Всичкиятъ
споръ въ свѣта се дължи на скѣпитѣ, хубавитѣ нѣща.
Много спорове ще има и за хубави моми, много глави
ще бѣдатъ разбити за тѣхъ. Защо? — Защото сѣ хуба-
ви, стройни, а за грознитѣ моми не става и въпросъ. Сѣ-
ботата е красива мома, азъ я наричамъ день на любовь-
та. И дѣйствително, този день, който трѣбваше да бѣде
благословение за човѣчеството, сега става спѣнка за не-
го. Онѣзи, които искатъ да признаятъ сѣботата, не ис-
катъ да я празнуватъ, си иматъ по една сѣбота. Всѣки
човѣкъ си има въ живота по една сѣбота, а тя е деньтъ
на почивката, на яденето, на пиенето, деньтъ, когато чо-
вѣкъ се облича добръ.

Какво е разбиралъ Христосъ подъ думитѣ: „Затова
е позволено да прави човѣкъ добро въ сѣботенъ день“?
На кой човѣкъ е позволено? — На онзи човѣкъ, който
стои по-горѣ отъ овцата, разумниятъ човѣкъ. Хората не
могатъ да разбератъ смисъла на сѣботата. Това е деньтъ
въ който да знаешъ, какъ да промѣнишъ настроението
на ума, на сърцето си, да промѣнишъ настроението на
душата си и на духа си. Сѣврѣменнитѣ православни, ка-
толици и евангелисти празнуватъ недѣлята, а сѣботяни-
тѣ и евреитѣ празнуватъ строго сѣботата. Евангелиститѣ
нищо не правятъ въ недѣля, а сѣботянитѣ въ сѣбота ка-
кто и евреитѣ. Евреинтъ счита за грѣхъ даже да си

¹⁾ Ев. Матей, 12; 12